

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.6. Expeditiones sacræ multiplicatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

§. VI.

Expeditiones sacræ multiplicatæ.

Noxarum condonatio primum pro sacris expeditionibus facta, cum ad Romaniam Imperium adversus Græcos schismaticos tuendum ampliata esset, brevi in bella omnia, quæ ad religionem magni ponderis esse videbantur, extensa fuit. Summi Pontifices eandem faciebant Hispanis in Mauros euntibus, exterisque illos juvantibus. Et vero semper id erat Christianos ethnicorum jugo liberare, horumque vires minuere. Hinc natæ sunt victoriæ grandes Jacobi Arragoniæ sanctique Ferdinandi Castiliæ Regum, tot arces, urbesque ac provincias occupantium, exempla tam gloriosa ita sequentibus posteris, ut denique Mauros ex omni Hispania exterminarent. Eodem tempore in Germania sacrum canebatur bellicum contra ethnicos Borussiam, Livoniæque ac vicinarum regionum, tum ne molestias novis Christianis facerent, tum ut ipsi transfirent ad Christum. Alii *Hist. lib. 80. §. 43.* sacrorum pugilum adversarii erant hæretici, ut Albigenses in Francia, in Germania Stadingi, cæterique. Demum collecti sunt sacræ crucis milites contra Principes in Ecclesiam rebelles, & ab ea proscriptos, quales erant Imperator Fridericus

cus II, ac filius ejus Manfredus. Et quia summi Pontifices Ecclesiæ hostes vocabant omnes illos, quibuscum controversiam habebant aliquam etiam temporalia ob commoda, contra hos sacrum pariter bellum edicebant, ultimum suum adversus Principes sibi obstantes perfugium.

Tam multæ vero expeditiones sacræ officiebant sibi mutuo: cruce signati tot diversa in corpora dispersi nihil magni præstare poterant: & hæc fuit causa præcipua amissæ terræ sanctæ. Hispani, Germanique noxarum veniam in patria, quam foris obtinere, Pontifices Maximum in Italia statum temporalem, quam regnum Hierosolymitanum conservare, ac Fridericum Manfredumque, quam Sultanos Syriam ac Ægyptium pessundare malebant. Sic subsidia, quæ in Oriente Christiani expectabant, ducebantur alio, vel retardabantur; & expeditionum multitudo illam molitionem, quæ unicus eorum scopus erat, irritam fecit. Immo etiam in contemptum eas adduxit: tantumque aberat, ut, qui eas e pulpitis suadebant, benevolis, sicut antea, uterentur auribus, ut opus esset singulis auditoribus aliquot dierum annorumve indulgentiam polliceri.

Plenæ autem indulgentiæ extensio etiam militiæ sacræ obfuit. Primum illa promissa est iis, qui caperent arma,
Terram.

Terramque sanctam ipsi peterent. Deinde non illa privandi videbantur, qui, cum per se ipsos militare haud possent, ad bonum rei successum conferrent aliquid; senes, infirmi, foeminae ad sustentandum sacrae crucis exercitum bonorum partem contribuentes. Tum ad omnes illos, qui ad sumptus belli sacri pecunias largirentur, ampliata est inita proportione summæ, quam darent seu in vita, seu per testamentum. Cruce signati propter obstaculum superveniens voto Superis reddendo impares hujus religione solvebantur ob similem stipem, & interdum sine gravi causa. Omnes hæ largitiones magnas pecuniarum summas conficiebant, tradebanturque Quæstoribus Pontificiis, seu Equites Templarii, seu Fratres Mendicantes, alii-ve fuerint, insimulati quandoque, quod hoc munere haud fideliter fungerentur.

§. VII.

Decimæ aliæque collectæ.

Verum hæ ultroneæ pensiones erant fortuitæ: ac experientia docuit, pecuniis certis opus esse ad alendos milites sacros, quorum pars major suis sumptibus militando non erat. Cum proin ad exactiones ventum esset, quia hujus belli scopus erat defensio religionis, sumptus e bonis Deo sacris, hoc est, e proventibus